AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2009. szeptember 30.*

A T-341/07. sz. ügyben,

Jose Maria Sison (lakóhelye: Utrecht [Hollandia], képviselik: J. Fermon, A. Comte, H. Schultz, D. Gürses és W. Kaleck ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Bishop és E. Finnegan, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: angol.

támogatja:

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviselik: S. Behzadi Spencer és I. Rao, meghatalmazotti minőségben),

a **Holland Királyság** (képviselik: C. Wissels, M. de Mol, M. Noort és Y. de Vries, meghatalmazotti minőségben),

és

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: P. Aalto és S. Boelaert, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozók,

eredetileg egyrészt a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, és a 2006/379/EK és a 2006/1008/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. június 28-i 2007/445/EK tanácsi határozat (HL L 169., 58. o.) részleges megsemmisítése, másrészt kártérítési kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (hetedik tanács),

tagjai: N. J. Forwood tanácselnök (előadó), D. Šváby és E. Moavero Milanesi bírák,

hivatalvezető: C. Kantza tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. április 30-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A jelen jogvita legkorábbi előzményeinek bemutatása végett az Elsőfokú Bíróság a T-47/03. sz. Sison-ügyben 2007. július 11-én hozott ítéletére (az EBHT-ban nem tették közzé, a továbbiakban: Sison-ítélet), különösen annak 46–70. pontjára utal, ahol bemutatásra kerültek a felperes, Jose Maria Sison vonatkozásában Hollandiában folytatott közigazgatási és bírósági eljárások, amelyek a Raad van State (Államtanács, Hollandia) 1992. december 17-i ítélete (a továbbiakban: a Raad van State 1992. évi ítélete) és 1995. február 21-i ítélete (a továbbiakban: a Raad van State 1995. évi ítélete) meghozatalának alapjául, valamint az arrondissementsrechtbank te 's Gravenhage (hágai kerületi bíróság, a továbbiakban: rechtbank), Sector Bestuursrecht, Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken (közigazgatási tagozat, egységes jogalkalmazási tanács, külföldiekre vonatkozó ügyek) 1997. szeptember 11-i határozata (a továbbiakban: a rechtbank határozata) meghozatalának alapjául szolgáltak.

2 A Sison-ítélettel az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, és a 2005/930/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. május 9-i 2006/379/EK tanácsi határozatot (HL L 144., 21. o.) annak a felperest érintő részében, azzal az indokkal, hogy e határozat nem tartalmaz indokolást, hogy azt olyan eljárás keretében fogadták el, amelynek során nem tartották tiszteletben a felperes védelemhez való jogát, valamint hogy az Elsőfokú Bíróságnak nem állt módjában az e határozat jogszerűségére vonatkozó bírósági felülvizsgálatot elvégezni (lásd a Sison-ítélet 226. pontját).

3 Az említett Sison-ítélet alapjául szolgáló ügyben 2006. május 30-án tartott tárgyalást követően, de az ítélet meghozatala előtt az Európai Unió Tanácsa elfogadta a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, és a 2006/379/EK és a 2006/1008/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. június 28-i 2007/445/EK határozatot (HL L 169., 58. o.). A Tanács e határozattal továbbra is szerepelteti a felperes nevét a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló, 2001. december 27-i 2580/2001/EK tanácsi rendelet (HL L 344., 70. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 207. o.) mellékletében található listán (a továbbiakban: vitatott lista).

4 E határozat meghozatala előtt a Tanács 2007. április 23-i levelével jelezte a felperesnek, hogy véleménye szerint a vitatott listára való felvétel hivatkozott indokai továbbra is fennállnak, és ezért továbbra is szerepeltetni kell a listán. E levél melléklete tartalmazta a Tanács által hivatkozott indokok ismertetését. Azt is közölte a felperessel, hogy egy hónapon belül előterjesztheti a Tanácsnak a listán tartására irányuló szándékára és az e tekintetben hivatkozott indokokra vonatkozó észrevételeit, valamint az ennek alátámasztására szolgáló valamennyi bizonyítékot.

5 Az említett levélhez mellékelt indokolásban a Tanács az alábbiakat adta elő:

„SISON, Jose Maria (más néven Armando Liwanag; más néven Joma, az NPA-t is magában foglaló Fülöp-szigeteki Kommunista Párt vezetője), született: 1939.2.8., Cabugao, Fülöp-szigetek

Jose Maria Sison az Új Néphadsereget (NPA) is magában foglaló Fülöp-szigeteki Kommunista Párt alapítója és vezetője, amely szerepel a terrorizmus leküzdésére vonatkozó különös intézkedések alkalmazásáról szóló, 2001. december 27-i 2001/931/KKBP tanácsi közös álláspont (HL L 344., 93. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 217. o.) 1. cikkének (2) bekezdése szerinti, terrorcselekményekben részt vevő csoportok listáján. Jose Maria Sison több alkalommal volt a politikai célok erőszakkal történő megvalósításának szószólója, és őt bízták meg az NPA vezérkarának irányításával, amely csoport több Fülöp-szigeteki terrortámadásért volt felelős. Ezek a cselekmények a 2001/931/KKBP közös álláspont (a továbbiakban: közös álláspont) 1. cikke (3) bekezdése iii. [pontja] […] i) és j) [alpontjának] hatálya alá tartoznak, és azokat a közös álláspont 1. cikke (3) bekezdésének iii. [pontja] értelmében szándékosan követték el.

A [rechtbank] 1997. szeptember 11-én helybenhagyta (…) [a Raad van State 1995. évi ítélete]. A Raad van State közigazgatási tagozatának határozata szerint a hollandiai menedékkérői jogállás megtagadása helyes volt, mivel bizonyítást nyert, hogy Jose Maria Sison irányította (vagy kísérelte meg irányítani) a CPP fegyveres ágát, az NPA-t, amely felelős több Fülöp-szigeteki terrortámadásért, és mivel arra is fény derült, hogy kapcsolatokat tartott fenn terroristaszervezetekkel szerte a világon.

[Hollandia] külügyminisztere és pénzügyminisztere a 2002. augusztus 13-i DJZ/BR/749-02 számú, a Staatscourant nevű holland hivatalos lapban 2002. augusztus 13-án közzétett miniszteri rendelettel (»regeling«) (Sanctieregeling terrorisme 2002, III) Jose Maria Sison és az Új Néphadsereget (NPA) is magában foglaló Fülöp-szigeteki Kommunista Párt összes vagyonának befagyasztását rendelte el.

Az amerikai kormány a US Executive Order 13224-nek megfelelően »Specially Designated Global Terrorist«-nak (különleges minősítésű, világszerte működő terrorista) minősítette Jose Maria Sisont. E határozat ellen az amerikai jog szerint jogorvoslatnak van helye.

Jose Maria Sison vonatkozásában tehát e határozatokat a közös álláspont 1. cikkének 4. pontja szerinti illetékes hatóságok hozták meg.

A Tanács meg van győződve arról, hogy továbbra is fennállnak Jose Maria Sison azon személyek és szervezetek listájára történő felvételének okai, akikre vagy amelyekre a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (1) és (2) bekezdésében szereplő intézkedéseket alkalmazni kell."

6 2007. május 22-i levelével a felperes válaszul előterjesztette észrevételeit a Tanácsnak. Különösen arra hivatkozott, hogy sem a Raad van State 1995. évi ítélete, sem a rechtbank határozata nem felel meg azoknak a feltételeknek, amelyeket az alkalmazandó közösségi jogszabály megkövetel ahhoz, hogy a pénzeszközök befagyasztásáról szóló határozat alapjául szolgálhassanak. Arra kérte továbbá a Tanácsot, egyrészt, hogy a pénzeszközök befagyasztásáról szóló újabb határozat meghozatala előtt biztosítsa számára a meghallgatás lehetőségét, másrészt, hogy minden tagállam számára küldje meg írásbeli észrevételeinek és a T-47/03. sz. ügy összes iratának másolatát.

7 A 2007/445 határozatot a Tanács 2007. június 29-i levelében közölte a felperessel. E levél melléklete indokolást tartalmazott, amely megegyezik a Tanács 2007. április 23-i levelének mellékletében található indokolással.

8 A 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, és a 2007/445 határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. december 20-i 2007/868/EK határozattal (HL L 340., 100. o.) a Tanács elfogadta azon személyek, csoportok és szervezetek új listáját, akikre az említett rendeletet alkalmazni kell. A felperes és a New People's Army (NPA) neve felkerült az említett listára, ugyanolyan formában, ahogyan azok a 2007/445 határozat mellékletében szerepelnek.

9 A 2007/868 határozatot a Tanács 2008. január 3-i levelében közölte a felperessel. E levél melléklete indokolást tartalmazott, amely megegyezik a Tanács 2007. április 23-i és június 29-i leveleinek mellékletében található indokolással.

10 A 2007/868 határozat módosításáról szóló, 2008. április 29-i 2008/343/EK tanácsi határozattal (HL L 116., 25. o.) a Tanács a vitatott listán tartotta a felperest, de módosította a felperesre és a Fülöp-szigeteki Kommunista Pártra (CPP) vonatkozóan a 2007/868 határozat mellékletében szereplő bejegyzést.

11 A 2008/343 határozat 1. cikke szerint:

„A 2007/868/EK határozat mellékletében a SISON, Jose Mariára (más néven Armando Liwanag, más néven Joma) vonatkozó bejegyzés helyébe a következő szöveg lép:

»SISON, Jose Maria (más néven Armando Liwanag, más néven Joma), született: 1939.2.8., Cabugao, Fülöp-szigetek – az NPA-t is magában foglaló Fülöp-szigeteki Kommunista Pártban vezető szerepet betöltő személy.«”

12 A 2008/343 határozat 2. cikke értelmében:

„A 2007/868/EK határozat mellékletében a Fülöp-szigeteki Kommunista Pártra vonatkozó bejegyzés helyébe a következő szöveg lép:

»Az ’Új Néphadsereget’– ’NPA’ is magában foglaló ’Fülöp-szigeteki Kommunista Párt’, Fülöp-szigetek, SISON Jose Mariához kapcsolódva (más néven Armando Liwanag, más néven Joma, az ’NPA’-t is magában foglaló ’Fülöp-szigeteki Kommunista Pártban’vezető szerepet betöltő személy).«”

13 E határozat meghozatala előtt a Tanács 2008. február 25-i levelével jelezte a felperesnek, hogy véleménye szerint a vitatott listára való felvétel hivatkozott indokai továbbra is fennállnak, és ezért továbbra is szerepeltetni kívánja a listán. A Tanács egyrészt a felperessel a 2008. január 3-i levelében közölt indokolásra utalt. A Tanács másrészt kifejtette, hogy új információt hoztak tudomására az illetékes hatóságnak a terrorizmus leküzdésére vonatkozó különös intézkedések alkalmazásáról szóló, 2001. december 27-i 2001/931/KKBP tanácsi közös álláspont (HL L 344., 93. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 217. o.) 1. cikkének (4) bekezdése szerinti határozatával kapcsolatban, amelyek vizsgálata alapján úgy döntött, hogy módosítja az említett indokolást. E levél melléklete tartalmazta a Tanács által hivatkozott módosított indokok ismertetését. Azt is közölte a felperessel, hogy egy hónapon belül előterjesztheti a Tanácsnak a listán tartására irányuló szándékára és az e tekintetben hivatkozott indokokra vonatkozó észrevételeit, valamint az ennek alátámasztására szolgáló valamennyi bizonyítékot.

14 A 2008. február 25-i levélhez csatolt indokolás lényegében átvette a felperessel korábban közölt indokolást. A Tanács hozzáfűzte még az alábbiakat:

„A [rechtbank] 2007. szeptember 13-i ítéletében (LJN:BB3484) kifejtette, számos információ alapján arra lehet következtetni, hogy Jose Maria Sison részt vett a CPP Központi Bizottságában (KB) és annak fegyveres ágában, az NPA-ban. A [rechtbank] azt is megállapította, hogy a bizonyítékok arra utalnak, hogy Jose Maria Sisonnak továbbra is kiemelkedő szerepe van a KB, a CPP és az NPA titkos tevékenységében.

A fellebbezési szakaszban a hágai fellebbviteli bíróság 2007. október 3-i ítéletében (LJN: BB4662) arra a megállapításra jutott, hogy az iratokban számos olyan információ szerepel, amelyek szerint Jose Maria Sison, vezetőként vagy másként, a száműzetésben töltött évek alatt mindvégig változatlanul kiemelkedő szerepet játszik a CPP-ben.”

15 2008. március 24-i levelével a felperes válaszul előterjesztette észrevételeit a Tanácsnak. A Tanács álláspontjával szemben korábban felhozott érveit fenntartva különösen arra hivatkozott, hogy sem a rechtbank határozata, sem a hágai fellebbviteli bíróság ítélete

nem felel meg azoknak a feltételeknek, amelyeket az alkalmazandó közösségi jogszabály megkövetel ahhoz, hogy a pénzeszközök befagyasztásáról szóló határozat alapjául szolgálhassanak.

16 A 2008/343 határozatot a Tanács 2008. április 29-i levelében közölte a felperessel. E levél melléklete indokolást tartalmazott, amely megegyezik a Tanács 2008. február 25-i levelének mellékletében található indokolással.

17 A 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2007/868 határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. július 15-i 2008/583/EK határozattal (HL L 188., 21. o.) a Tanács elfogadta azon személyek, csoportok és szervezetek új listáját, akikre az említett rendeletet alkalmazni kell. A felperes és az NPA neve felkerült az említett listára, ugyanolyan formában, ahogyan azok a 2008/343 határozattal módosított 2007/868 határozat mellékletében szerepelnek.

18 A 2008/583 határozatot a Tanács 2008. július 15-i levelében közölte a felperessel. E levél melléklete indokolást tartalmazott, amely megegyezik a Tanács 2008. február 25-i és április 29-i levelének mellékletében található indokolással.

19 A 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2008/583 határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. január 26-i 2009/62/EK határozattal (HL L 23., 25. o.) a Tanács elfogadta azon személyek, csoportok és szervezetek új listáját, akikre az említett rendeletet alkalmazni kell. A felperes és az NPA neve felkerült az említett listára, ugyanolyan formában, ahogyan azok a 2008/343 határozattal módosított 2007/868 határozat mellékletében szerepelnek.

20 A 2009/62 határozatot a Tanács 2009. január 27-i levelében közölte a felperessel. E levél melléklete indokolást tartalmazott, amely megegyezik a Tanács 2008. február 25-i, április 29-i és július 15-i levelének mellékletében található indokolással.

21 A 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2009/62 határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. június 15-i 501/2009/EK rendelettel (HL L 151., 14. o.) a Tanács elfogadta azon személyek, csoportok és szervezetek új listáját, akikre az említett rendeletet alkalmazni kell. A felperes és az NPA neve felkerült az említett listára, ugyanolyan formában, ahogyan azok a 2009/62 határozat mellékletében szerepelnek.

22 Az 501/2009 rendeletet a Tanács 2009. június 16-i levelében közölte a felperessel. E levél melléklete indokolást tartalmazott, amely megegyezik a Tanács a 2009. január 27-i levelének mellékletében található indokolással.

Az eljárás és a felek kérelmei

23 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. szeptember 10-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet. Annak tárgya eredetileg egyrészt a 2007/445 határozat részleges megsemmisítése volt az EK 230. cikk alapján, másrészt kártérítési kérelem az EK 235. és EK 288. cikk alapján.

24 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához ugyanezen a napon benyújtott külön beadványával a felperes kérelmet nyújtott be az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 76a. cikke szerinti gyorsított eljárás alkalmazása iránt. A Tanács 2007. szeptember 28-án előterjesztette az e kérelemre vonatkozó észrevételeit.

25 Mielőtt döntött volna az említett kérelemről, az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) 2007. október 11-én úgy határozott, hogy az eljárási szabályzat 64. cikke értelmében az előadó bíró részvételével tartott, informális ülésre idézi a feleket. Erre az ülésre 2007. november 8-án került sor.

26 2007. november 13-án az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) úgy döntött, hogy az EK 230. cikken alapuló megsemmisítés iránti kereset tárgyában gyorsított eljárásban határoz azzal a feltétellel, hogy a felperes hét napon belül benyújtja keresetlevelének rövidített változatát, valamint csak azoknak a mellékleteknek a jegyzékét, amelyeket az informális ülésre és a felek részére készült gyakorlati útmutatóra (HL 2007. L 232., 7. o.) tekintettel a felperes által készített tervezet alapján figyelembe kell venni. A felperes eleget tett ennek a feltételnek.

27 A felek kérelmére az Elsőfokú Bíróság hetedik tanácsának elnöke 2007. november 13-i végzésével az EK 235. és EK 288. cikk alapján benyújtott kártérítési kereset tekintetében felfüggesztette az eljárást az EK 230. cikk alapján benyújtott megsemmisítés iránti kereset tárgyában hozandó ítélet kihirdetéséig.

28 Keresetlevelének az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. november 19-én benyújtott rövidített változatában a felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a 2007/445 határozatot, különösen annak melléklete 1.33 és 2.7 pontját, e rendelkezések őt érintő részében;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

29 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. december 5-én benyújtott ellenkérelmében a Tanács azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

30 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. január 24-én benyújtott beadványában a felperes azt kérte, hogy kérelmeit, jogalapjait és érveit megfelelően módosíthassa oly módon, hogy keresete a 2007/868 határozatnak a megsemmisítésére is kiterjedjen. E beadványában azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– e módosítást nyilvánítsa elfogadhatónak, és a megsemmisítés iránti keresetet tekintse úgy, hogy az a 2007/868 határozat ellen irányul;

– részben semmisítse meg a 2007/868 határozatot, különösen annak melléklete 1.33 és 2.7 pontját, e rendelkezések őt érintő részében;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

31 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. február 15-én benyújtott észrevételeiben a Tanács egyetértését fejezte ki e módosítási kérelmet illetően.

32 Az Elsőfokú Bíróság hetedik tanácsának elnöke a felek meghallgatását követően 2008. február 12-i és április 22-i végzésével megengedte Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának, a Holland Királyságnak és az Európai Közösségek Bizottságának, hogy beavatkozzon a Tanács kérelmeinek támogatására.

33 2008. május 7-i levelében a Tanács benyújtotta az Elsőfokú Bíróság Hivatalához a 2008/343 határozatnak, annak a levélnek a másolatát, amellyel e határozatot a felperessel közölte, valamint az e levélhez fűzött újabb indokolás másolatát. E dokumentumokat az iratokhoz csatolták.

34 A felperes válaszul az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. június 11-én benyújtott beadványában terjesztette elő észrevételeit.

35 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. július 8-án benyújtott beadványában a felperes azt kérte, hogy kérelmeit, jogalapjait és érveit megfelelően módosíthassa oly módon, hogy keresete a 2008/343 határozatnak a megsemmisítésére is kiterjedjen. E beadványában azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– e módosítást nyilvánítsa elfogadhatónak, és a megsemmisítés iránti keresetet tekintse úgy, hogy az a 2008/343 határozat ellen irányul;

– részben semmisítse meg a 2008/343 határozatot, különösen e határozat 1. cikkét, valamint 2. cikkét, a felperes nevét említő részében;

– részben semmisítse meg a 2007/868 határozatot, különösen annak melléklete 1.33 és 2.7 pontját, e rendelkezések őt érintő részében;

– részben semmisítse meg a 2007/445 határozatot, eredeti kérelmének megfelelően;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

36 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. július 29-én benyújtott észrevételeiben a Tanács egyetértését fejezte ki e módosítási kérelmet illetően, és válaszolt az említett beadványban szereplő érvelésre.

37 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. szeptember 15-én benyújtott beadványában a felperes azt kérte, hogy kérelmeit, jogalapjait és érveit megfelelően módosíthassa oly módon, hogy keresete a 2008/583 határozatnak a megsemmisítésére is kiterjedjen. E beadványában azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– e módosítást nyilvánítsa elfogadhatónak, és a megsemmisítés iránti keresetet tekintse úgy, hogy az a 2008/583 határozat ellen irányul;

– részben semmisítse meg a 2008/583 határozatot, különösen annak melléklete 1.26 és 2.7 pontját, e rendelkezések őt érintő részében;

– részben semmisítse meg a 2007/445, 2007/868, és 2008/343 határozatot, előző kérelmeinek megfelelően;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

38 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. október 10-én benyújtott észrevételeiben a Tanács egyetértését fejezte ki e módosítási kérelmet illetően.

39 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2009. február 26-án benyújtott beadványában a felperes azt kérte, hogy kérelmeit, jogalapjait és érveit megfelelően módosíthassa oly módon, hogy keresete a 2009/62 határozatnak a megsemmisítésére is kiterjedjen. E beadványában azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– e módosítást nyilvánítsa elfogadhatónak, és a megsemmisítés iránti keresetet tekintse úgy, hogy az a 2009/62 határozat ellen irányul;

– részben semmisítse meg a 2009/62 határozatot, különösen annak melléklete 1.26 és 2.7 pontját, e rendelkezések őt érintő részében;

– részben semmisítse meg a 2007/445, 2007/868, 2008/343, és 2008/583 határozatot, előző kérelmeinek megfelelően;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

40 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2009. március 18-án benyújtott észrevételeiben a Tanács egyetértését fejezte ki e módosítási kérelmet illetően.

41 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) megnyitotta az eljárás szóbeli szakaszát.

42 Az Elsőfokú Bíróság a 2009. április 30-i tárgyaláson az Egyesült Királyság kivételével meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszait.

43 A tárgyaláson az Elsőfokú Bíróság felszólította a felperest, hogy hét napon belül ismételten nyújtsa be a T-43/03. sz. ügyben már az iratokhoz csatolt dokumentumot, amelyre jogi képviselője szóbeli előadása során a jelen ügyben ismételten hivatkozott, nevezetesen az akkori külügyminiszternek, J. De Hoop Scheffernek a CPP és az NPA, valamint a felperes hollandiai tevékenységére vonatkozó parlamenti kérdésére válaszul adott 2002. október 2-i nyilatkozatát.

44 Miután a felperes eleget tett ennek a felszólításnak, az Elsőfokú Bíróság felhívta a feleket, hogy hétnapos határidőn belül nyújtsák be az említett dokumentumra vonatkozó írásbeli észrevételeiket, amelynek lejártával az Elsőfokú Bíróság befejezettnek nyilvánította a szóbeli szakaszt.

45 A Hivatalhoz 2009. június 28-án benyújtott beadványában a felperes a szóbeli szakasz újbóli megnyitását kérte olyan pervezető intézkedés meghozatala végett, amelynek alapján az 501/2009 rendelet elfogadására tekintettel módosíthatja kérelmeit, jogalapjait és érveit. E beadványában azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– e módosítást nyilvánítsa elfogadhatónak, és a megsemmisítés iránti keresetet tekintse úgy, hogy az az 501/2009 rendelet ellen irányul;

– részben semmisítse meg az 501/2009 rendeletet, különösen annak melléklete 1.24 és 2.7 pontját, e rendelkezések őt érintő részében;

– részben semmisítse meg a 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 és 2009/62 határozatot, előző kérelmeinek megfelelően;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

46 2009. július 8-i végzésével az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) az eljárási szabályzat 62. cikke alapján elrendelte a szóbeli szakasz újbóli megnyitását. A Hivatal 2009. július 10-i levelével felhívta a feleket és az egyéb érdekelteket, hogy foglaljanak állást a fenti 45. pontban ismertetett dokumentumban szereplő, pervezető intézkedések meghozatala iránti kérelemmel kapcsolatban. A felek meghallgatását követően az Elsőfokú Bíróság úgy döntött, hogy e kérelemről később határoz, és a szóbeli szakaszt a 2009. augusztus 7-i határozattal ismételten befejezettnek nyilvánította.

Annak eljárásjogi következményeiről, hogy az eredetileg megtámadott aktus az eljárás folyamán hatályon kívül helyezésre került, és más aktusok léptek a helyébe

47 Amint a fentiekből kitűnik, a keresetlevél benyújtása óta a 2007/445 határozatot hatályon kívül helyezték, és annak helyébe először a 2007/868 határozat, majd a 2008/343, a 2008/583, a 2009/62 határozat és végül az 501/2009 rendelet lépett. A felperes kérte, hogy eredeti kérelmeit megfelelően módosíthassa oly módon, hogy a keresete ennek a négy határozatnak és e rendeletnek a megsemmisítésére is kiterjedjen, azok őt érintő részében. Egyebekben fenntartotta a korábban hatályon kívül helyezett aktusok megsemmisítése iránti kérelmeit, és e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-229/02. sz., PKK kontra Tanács ügyben 2008. április 3-án hozott ítéletének (EBHT 2008., II-45. o.) 49. pontjára és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatra utalva arra hivatkozott, hogy továbbra is fennáll mindazon aktusok megsemmisítéséhez

fűződő érdeke, amelyek felvették őt a vitatott listára, vagy azon tartották, függetlenül ezen aktusok hatályon kívül helyezésétől.

48 A 2580/2001 rendelet alapján elfogadott, pénzeszközök befagyasztására irányuló egymást követő intézkedésekkel szembeni keresetekre vonatkozó ítélkezési gyakorlat (lásd az Elsőfokú Bíróság T-256/07. sz., People's Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ügyben 2008. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-3019. o.] 45–48. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot) értelmében e kérelmeknek helyt kell adni.

49 A jelen esetben tehát a keresetet a szóbeli szakasz újbóli megnyitását követő befejezésének időpontjában a 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 és 2009/62 határozatok, valamint az 501/2009 rendelet megsemmisítésére irányulónak kell tekinteni ezen aktusoknak a felperest érintő részében, és lehetővé kell tenni a feleknek, hogy ezen új tények ismeretében kérelmeiket, jogalapjaikat és érveiket módosíthassák, amely számukra a további kérelmek, jogalapok és érvek benyújtásának jogával jár (e tekintetben lásd az Elsőfokú Bíróság T-228/02. sz., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben 2006. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-4665. o., a továbbiakban: OMPI-ítélet] 30. pontját).

50 Tekintve, hogy a Tanács által a 2008/343, 2008/583 és 2009/62, határozat, valamint az 501/2009 rendelet igazolása érdekében hivatkozott indokolás kiegészítésre került a 2007/445 és 2007/868 határozat igazolására hivatkozott indokolással, és ennek következtében a felperes módosította e határozatok megsemmisítése iránti kérelmeinek alátámasztására felhozott érvelését, a jelen ítélet további részében e kérelmek külön-külön kerülnek vizsgálatra.

A 2007/445 és 2007/868 határozat megsemmisítése iránti kérelmekről

51 A jelen gyorsított eljárás keretében a felperes lényegében négy jogalapra hivatkozik a 2007/445 határozat megsemmisítése iránti kérelmeinek alátámasztása érdekében. Az első az indokolási kötelezettség megsértésén és nyilvánvaló mérlegelési hiba elkövetésén alapul. A második a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének és a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdésének megsértésén alapul. A harmadik az arányosság elvének megsértésén alapul. A negyedik általános közösségi jogi elvek és alapvető jogok megsértésén alapul.

52 A felperes álláspontja szerint továbbá ezek a jogalapok és érvek megfelelően irányadóak a 2007/868 határozat megsemmisítésének igazolására is.

Az indokolási kötelezettség megsértésére és nyilvánvaló mérlegelési hiba elkövetésére alapított első jogalapról

A felek érvei

53 A felperes azt állítja, hogy a Tanács 2007. április 23-i és június 29-i leveleihez csatolt indokolás nem felel meg az indokolással szemben az EK 253. cikk által támasztott és az ítélkezési gyakorlat által pontosított követelményeknek.

54 Elsősorban a Tanács nem válaszolt a felperes által 2007. május 22-én közölt részletes észrevételekre, és azokról említést sem tett, ami azt mutatja, hogy nem vette őket figyelembe.

55 Másodsorban a közlést tartalmazó levélhez csatolt indokolás nyilvánvalóan hibás, ezért nem lehet jogilag megfelelőnek tekinteni. Először is az indokolás nem bizonyított és pontatlan tényállítások sorozatán alapul (e tekintetben lásd a lenti 73. pontot). Másodszor a Tanács rosszul értelmezte a Raad van State 1995. évi ítéletét és a rechtbank határozatát (e tekintetben lásd a lenti 75–78. pontot). Harmadszor a nemzeti hatóságoknak a Tanács által a 2007/445 határozat elfogadásának igazolása végett hivatkozott négy határozata közül egyik sem felel meg a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése és a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése szerinti feltételeknek (e tekintetben lásd a lenti 74., 79. és 80. pontot).

56 Harmadsorban, a közlést tartalmazó levélhez csatolt indokolás nem „egyedi és konkrét" a Sison-ítélet értelmében (198. és 217. pont). Először is a Tanács általános megfontolások kijelentésére szorítkozott. Másodszor a Tanács nem magyarázta meg, hogy miért indokolt a felperes pénzeszközeinek befagyasztása tíz évvel a rechtbank határozatát, és tizenkét évvel a Raad van State 1995. évi ítéletét követően, amelyek maguk is még régebbi tényeken alapulnak. Harmadszor a Tanács nem magyarázta meg, hogy a felperes pénzeszközeinek befagyasztása konkrétan mennyiben tudna hozzájárulni a terrorizmus elleni küzdelemhez. Semmilyen ésszerű bizonyítékot nem hozott fel annak alátámasztására, hogy a felperes ezeket a pénzeszközöket a jövőben terrorcselekmények elkövetésére vagy elősegítésére használhatná fel.

57 A Tanács, amely utal a második jogalapra válaszul kifejtett érveire is (a lenti 82–85. pont), úgy véli, hogy teljesítette a pénzeszközök befagyasztásáról szóló határozatok indokolására irányuló, a Sison-ítéletben pontosított kötelezettségét azáltal, hogy olyan pontos információkat szolgáltatott a felperesnek, amelyek azt mutatják, hogy az 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése szerinti illetékes nemzeti hatóságok megfelelő határozatokat hoztak vele kapcsolatban. A közlést tartalmazó levélhez csatolt indokolás a Tanács azon meggyőződésére is rámutatott, hogy a felperes vitatott listára való felvételének indokai továbbra is fennállnak.

58 A Tanács e tekintetben előadja, valamely terroristával vagy terrorista szervezettel szemben hozott korlátozó intézkedések fenntartása szükségességének kérdése politikai kérdés, amelynek eldöntése kizárólag a nemzeti jogalkotóra tartozik. Neki figyelembe kell vennie az ügyben szereplő minden információt, többek között, hogy az érintett

személynek a múltban mennyiben volt köze a jövőre nézve neki tulajdonított terrorcselekményekhez és ilyen cselekmények elkövetésének szándékához. Ugyancsak figyelembe kell vennie az illetékes nemzeti hatóságok határozatainak jellegét. Mindezen elemek a magánszemélyek biztonságát valamint a közrend védelmét érintik, amely területeken a Tanács széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

59 Az Elsőfokú Bíróság az OMPI-ítélet 138–151. pontjában és a Sison-ítélet 185–198. pontjában meghatározta az indokolási kötelezettség tiszteletben tartására vonatkozó biztosíték tárgyát a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatnak a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján történő elfogadásával összefüggésben, valamint ennek a biztosítéknak az érintettekre ilyen összefüggésben jogszerűen megállapítható korlátozásait.

60 Az OMPI-ítélet 143–146. és 151. pontjából többek között az következik, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat indokolásának és a későbbi határozatok indokolásának nemcsak a 2580/2001 rendelet alkalmazásának jogszabályi feltételeire, így különösen az illetékes hatóság által hozott nemzeti határozat meglétére kell irányulnia, hanem azokra az egyedi és konkrét okokra is, amelyek miatt a Tanács mérlegelési jogköre gyakorlása során úgy ítéli meg, hogy az érintettel szemben pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedést kell hozni (lásd a PMOI I-ítélet 81. pontját is).

61 Ugyanezen ítélet 145. pontjából és a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdéséből – amelyre a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése is utal – továbbá az következik, hogy bár a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozatokat megelőzően az érintett személy helyzetét „felül kell vizsgálni", ez azért szükséges, hogy adott esetben új információk vagy bizonyítékok alapján meg lehessen győződni arról, hogy az érintett személynek a vitatott listán tartása „továbbra is indokolt"-e (lásd a PMOI I-ítélet 82. pontját is).

62 Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben azonban azt is kifejtette, hogy ha a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozat indokai lényegében megegyeznek a korábbi határozat kapcsán már hivatkozott indokokkal, akkor elég lehet az erre vonatkozó megállapítás is, különösen, ha csoport vagy szervezet az érdekelt (lásd a PMOI I-ítélet 82. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

63 A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a Tanács a megtámadott határozatok elfogadásával összefüggésben megfelelően betartotta az OMPI-, Sison- és PMOI I-ítéletben kifejtett elveket.

64 A Tanács ugyanis a felpereshez címzett 2007. április 23-i, június 29-i és 2008. január 21-i leveleihez mellékletként csatolt indokolásban a véleménye szerint a felperes és a CPP valamint az NPA között fennálló kapcsolatra hivatkozott, és utalt egy sor olyan, állítólagosan a felperes vagy az NPA által elkövetett cselekményre, amelyek álláspontja szerint a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (3) bekezdése iii. pontja i) és j) alpontja rendelkezéseinek hatálya alá tartoznak, és amelyeket az annak 1. cikke (3) bekezdésének iii. pontjában kifejtett célból követtek el. Indokolásának következő pontjaiban a Tanács utal továbbá a Raad van State 1995. évi ítéletére, a rechtbank határozatára, Hollandia külügyminiszterének és pénzügyminiszterének 2002. augusztus 13-i DJZ/BR/749-02 számú rendeletére (a továbbiakban: Sanctieregeling), valamint az Egyesült Államok Kormányának határozatára, amely a felperest „Specially Designated Global Terrorist”-nak nyilvánítja a George W. Bush elnök által 2001. szeptember 23-án aláírt 13224. sz. elnöki rendelet (Executive Order) (a továbbiakban: amerikai határozat) értelmében, amellyel kapcsolatban rámutatott, hogy az ellen az amerikai jog szerint jogorvoslatnak van helye. A Tanács ebből azt a következtetést vonja le, hogy a felperes tekintetében a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében vett határozatokat hoztak. Ezt követően, kinyilvánítva azon meggyőződését, hogy a felperes vitatott listára való felvételének indokai továbbra is fennállnak, a Tanács közölte a felperessel azon döntését, miszerint továbbra is alkalmazza vele szemben a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt intézkedéseket.

65 El kell ismerni továbbá, hogy a Tanácsnak a pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedések elfogadása vagy fenntartása kapcsán a körülmények figyelembevételére vonatkozó széles mérlegelési jogköre (lásd a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 159. pontját) kiterjed annak a fenyegetettségnek az értékelésére is, amelyet a terrorista

múlttal bíró, ám jelenleg hosszabb vagy rövidebb ideje terroristatevékenységét felfüggesztő, sőt látszólag beszüntető szervezet továbbra is képviselhet (a PMOI I-ítélet 112. pontja).

66 Ilyen körülmények között és tekintettel a fenti 62. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra, nem lehet megkövetelni a Tanácstól, hogy közelebbről jelölje meg, a felperes pénzeszközeinek befagyasztása konkrétan mennyiben járul hozzá a terrorizmus elleni küzdelemhez, vagy hogy bizonyítékokat szolgáltasson annak alátámasztására, hogy a felperes ezeket a pénzeszközöket a jövőben terrorcselekmények elkövetésére vagy elősegítésére használhatná fel.

67 A felperes azon kifogásával kapcsolatban, hogy a Tanács nyilvánvalóan hibás indokolásra támaszkodott, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az indokolási kötelezettség olyan lényeges formai követelmény, amelyet külön kell választani az indokolás megalapozottságától, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik (a Bíróság C-66/02. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2005. december 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-10901. o.] 26. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-303/02. sz., Westfalen Gassen Nederland kontra Bizottság ügyben 2006. december 6-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-4567. o.] 72. pontja és PMOI I-ítéletének 85. pontja). Az indokolás megalapozottságának vitatását ezért nem lehet az EK 253. cikkben előírt kötelezettség betartásának felülvizsgálata során vizsgálni (a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 55. pontja).

68 Következésképpen a jelen jogalap keretében ezt a kifogást, mint hatástalant, el kell utasítani. Figyelembe kell venni azonban a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének és a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdésének megsértésére alapított jogalap vizsgálata során, amelynek keretében releváns lehet (lásd a lenti 87. pontot).

69 Ami a felperes azon kifogását illeti, miszerint a Tanács nem válaszolt írásbeli észrevételeire, emlékeztetni kell arra, hogy bár a Tanács az EK 253. cikk alapján köteles megemlíteni azokat a tényeket, amelyek alapján igazolhatók az általa elfogadott jogi aktusok, és azokat a jogi megállapításokat, amelyek alapján meghozta ezeket a jogi aktusokat, ebből a rendelkezésből azonban nem következik, hogy a Tanácsnak

az érintettek által a hatósági eljárásban előadott valamennyi jogi és ténybeli elemet meg kellene vitatnia (lásd a PMOI I-ítélet 101. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

70 Következésképpen a jelen jogalap keretében ezt a kifogást, mint hatástalant, el kell utasítani. Releváns lehet azonban a védelemhez való jog megsértésére alapított jogalap vizsgálatának keretében.

71 A fentiekből következik, hogy az indokolási kötelezettség állítólagos megsértése nem nyert bizonyítást, ezért az első jogalapot, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

A 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének és a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdésének megsértésére alapított második jogalapról

A felek érvei

72 A felperes arra hivatkozik, hogy a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében és a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében foglalt jogszabályi feltételek a jelen esetben nem teljesülnek.

73 Álláspontja szerint elsősorban a Tanács által hivatkozott tényállítások tévesek és alaptalanok. Ezért azok nem minősülnek az „idevágó ügyiratok pontos információinak, illetve anyagainak" az alkalmazandó rendelkezések értelmében. Először is, a Tanács tévesen és bizonyíték nélkül állította, hogy a felperes Armando Liwanag. Másodszor, a Tanács tévesen és bizonyíték nélkül állította, hogy a felperes „az Új Néphadsereget (NPA) is magában foglaló Fülöp-szigeteki Kommunista Párt" parancsnoka vagy vezetője. Harmadszor, a Tanács tévesen és bizonyíték nélkül, annak a Fülöp-szigeteki békefolyamatban játszott szerepe ellenére tüntette fel a felperest „az erőszak alkalmazásának szószólójaként". Negyedszer, a Tanács tévesen és bizonyíték

nélkül állította, hogy a felperes adott utasításokat az NPA-nak az állítólagos Fülöp-szigeteki terrortámadások elkövetésére.

74 Másodszor, sem a Raad van State 1995-ben, sem a rechtbank 1997-ben nem rendelkezett hatáskörrel arra, hogy terrorcselekménnyel kapcsolatos vizsgálatot vagy büntetőeljárást indítson. E tekintetben, jóllehet a Raad van State és a rechtbank igazságügyi hatóságok, azok nem tekinthetők az alkalmazandó rendelkezések értelmében vett „illetékes hatóságoknak".

75 A Tanács ezenkívül teljesen tévesen értelmezte a Raad van State 1995. évi ítéletét és a rechtbank határozatát.

76 Először is, a rechtbank nem „hagyta helyben" a Raad van State 1995. évi ítéletét, mivel az elé terjesztett kérdés teljesen különböző volt a Raad van State elé terjesztett kérdéstől. Egyrészt ugyanis a Raad van Staténak abban a kérdésben kellett döntenie, hogy a holland igazságügyminiszter alkalmazhatta-e a felperesre az 1967. január 31-i New York-i Jegyzőkönyvvel módosított, a menekültek jogállásáról szóló, 1951. július 28-i Genfi Egyezmény (a továbbiakban: Genfi Egyezmény) 1. cikke F. pontjának rendelkezéseit, amikor a menekülti jogállást megtagadta vele szemben. A Raad van State nemmel válaszolt erre a kérdésre, és az említett egyezmény 1. cikkének A. pontja alapján elismerte a felperes menekülti jogállását. A rechtbanknak másrészt abban a kérdésben kellett döntenie, hogy a holland igazságügy-miniszter a felperes menekültként való elismerése ellenére közérdekű okokból jogszerűen tagadhatta-e meg, hogy számára Hollandia területére tartózkodási engedélyt adjon. Az egyetlen pont, amely tekintetében a rechtbank „helybenhagyta" a Raad van State 1995. évi ítéletét, a Genfi Egyezmény 1. cikke F. pontjának a felperes tekintetében való alkalmazhatatlanságával volt kapcsolatos.

77 Másodszor, a holland bíróságok ténylegesen nem vonták le azt a következtetést, illetve nem állapították meg, hogy a felperes lett volna „felelős több Fülöp-szigeteki terrortámadásért", e kérdésben egyébként soha nem is kellett dönteniük.

A rechtbanknak a tekintetben kellett állást foglalnia, hogy az igazságügy-miniszter megtagadhatta-e a felperessel szemben a tartózkodási engedély megadását „közérdeken alapuló súlyos okok miatt", és konkrétabban, „a holland állam alapvető érdeke, azaz Hollandia mint szuverén állam integritása és hitelessége érdekében, különösen a többi állammal szembeni felelősségére tekintettel". A felperes szerint nyilvánvaló, hogy a „közérdek" koncepciója nem azonos azzal, amelyre a „terrorcselekmény elkövetése vagy elősegítése" kifejezés vonatkozik. Továbbá, a Raad van Staténak a Genfi Egyezmény 1. cikke F. pontjának alkalmazhatósága tekintetében kellett volna állást foglalnia. Ennek alkalmával a Raad van State úgy vélte, hogy a holland biztonsági szolgálatok által közölt bizonyítékok „nem adtak […] kellő ténybeli alapot azon következtetés igazolására, miszerint a [felperes] irányította [volna] az [NPA Fülöp-szigeteki terrorista] műveleteit, és azokért olyan mértékben [lett volna] felelős, aminek alapján komoly okkal feltételezhetőnek lenne tekinthető, hogy a [felperes] ténylegesen elkövette [a Genfi Egyezmény 1. cikke F. pontjában] említett súlyos bűncselekményeket".

78 Harmadszor, a holland bíróságok nem állapították meg, hogy a felperes „világszerte kapcsolatokat tartott fenn terrorista szervezetekkel". Határozatában a rechtbank arra szorítkozott, hogy mellékesen hivatkozott „a felperes és a terroristaszervezetek képviselői közötti személyes kapcsolatokra utaló jelekre". A felperes tagadja, hogy ilyen kapcsolatai lettek volna, és hangsúlyozza, hogy nem volt hozzáférése a holland biztonsági szolgálatok dokumentumaihoz, amelyen a rechtbank ezen megállapítása alapul, ami szerinte az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt egyezmény (EJEE) 6. cikkének megsértését jelenti. Mindenesetre a felperes állítja, hogy a nemzeti hatóságok által terrorista szervezetnek tekintett szervezet tagjaival való puszta kapcsolat önmagában nem jelent terrorcselekményben való részvételt vagy annak elősegítését a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében.

79 Harmadsorban, egyrészt a Sanctieregeling (lásd a Sison-ítélet 80. pontját), és másrészt az amerikai határozat (lásd a Sison-ítélet 79. pontját) tekintetében a felperes arra hivatkozik, hogy közigazgatási, nem pedig igazságügyi vagy azzal egyenértékű hatóságok által hozott határozatokról van szó. E határozatok ezért nem tekinthetők az alkalmazandó rendelkezések értelmében vett „illetékes hatóságok" által hozottaknak.

80 A Tanács által hivatkozott azon körülményt illetően, miszerint az amerikai határozat ellen „az amerikai jog szerint jogorvoslatnak van helye”, a felperes előadja, hogy az nem tekinthető igazságügyi hatóság által hozott határozatnak. Hozzáteszi, hogy bár nem indított még keresetet e határozat ellen, ennek éppen az az oka, hogy pénzeszközeinek a 2007/445 határozat által előírt befagyasztása miatt erre nincsenek anyagi eszközei, és nem pedig azért, mert abba belenyugszik.

81 A Tanács állítása szerint a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében és a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében foglalt jogszabályi feltételek a jelen esetben teljesülnek.

82 Elsősorban arra hivatkozik, hogy a közlést tartalmazó levelekhez mellékletként csatolt indokolásban szereplő összes tényállítás pontos, másrészt pedig, hogy helyesen értelmezte a Raad van State 1995. évi ítéletét és a rechtbank határozatát. Szerinte a felperes hibásan és rosszhiszeműen állítja be az említett tényeket, ítéletet és határozatot.

83 E tekintetben a Tanács a felperes vonatkozásában Hollandiában folytatott közigazgatási és bírósági eljárásokra, valamint a Raad van State 1995. évi ítéletének és a rechtbank határozatának a Sison-ítélet 49., 50. és 56–70. pontjában található összefoglalójára utal. Ezen információkra tekintettel a felperes helytelenül állítja, hogy nem bizonyítottak a Tanács állításai, amelyek szerint: ő az NPA-t is magában foglaló CPP vezetője; erőszak alkalmazását szorgalmazta; ő irányította, vagy kísérelte meg irányítani a több Fülöp-szigeteki terrortámadásért felelős NPA csoportot; és világszerte kapcsolatokat tartott fenn terrorista szervezetekkel. A felperes ugyancsak rosszhiszeműen állítja azt, hogy a Raad van State és a rechtbank őt menekültként ismerte el. Valójában a felperes soha nem kapott Hollandiában sem menekülti jogállást, sem tartózkodási engedélyt, amit a rechtbank megerősített.

84 A felperes azon állítására, miszerint nem volt lehetősége hatékonyan védekezni a rechtbank előtti eljárás során, mivel nem fért hozzá az ügy egyes bizalmasnak tekintett

irataihoz (lásd a fenti 78. pontot), a Tanács egyrészt azt a válaszolja, hogy ez az érv az illetékes nemzeti bíróság előtti eljárást érinti, másrészt pedig, hogy a felperes akkor hozzájárult ahhoz, hogy a kérdéses iratok egyes elemeit a rechtbank elnöke anélkül vizsgálja meg és vegye figyelembe, hogy azokat vele közölnék, amint ez a rechtbank határozatának 6. pontjából kitűnik (lásd a Sison-ítélet 62. pontját is).

85 A Tanács másodsorban arra hivatkozik, hogy a Raad van State és a rechtbank bizonyítottnak tekintette a közlést tartalmazó levélhez csatolt indokolásban szereplő és a fenti 83. pontban felidézett tényeket. E tények szerinte a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (3) bekezdése iii. pontja i) alpontjának (fenyegetés terrorcselekmények elkövetésével), és j) alpontjának (terrorista csoport irányítása) hatálya alá tartoznak. A Tanács ezért úgy véli, hogy helyesen alkalmazta a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdését a felperes helyzetére, és e tekintetben nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát, ami az Elsőfokú Bíróság általi felülvizsgálat lehetőségének egyetlen esete (a Sison-ítélet 206. pontja).

86 Harmadsorban, a holland és amerikai közigazgatási hatóságoknak a felperesre vonatkozó határozataival kapcsolatban (lásd a fenti 79. pontot) a Tanács arra hivatkozik, hogy a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése nem követeli meg, hogy az illetékes nemzeti hatóság határozatát mindenképpen igazságügyi hatóság hozza. Kiemeli továbbá, hogy e határozatokat a holland és amerikai bíróságok felülvizsgálhatják. A Tanács mindenesetre azt állítja, hogy a megtámadott határozatokat nem a kérdéses határozatok alapján, hanem a Raad van State 1995. évi ítélete és a rechtbank határozata alapján hozta meg.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

87 Először a felperes azon kifogását kell megvizsgálni, amely szerint a Tanács 2007. április 23-i, 2007. június 29-i és 2008. január 21-i leveleinek mellékletében található

indokolásban szereplő tényállítások tévesek és alaptalanok. Ez a kifogás lényegében azonos azzal az első jogalap keretében előterjesztett kifogással, miszerint a közlést tartalmazó levelekhez csatolt indokolás nyilvánvalóan téves (lásd a fenti 55. pontot).

88 Meg kell állapítani azonban, hogy a kérdéses állításokat – annak kivételével, amely szerint a felperes Armando Liwanag, ami a jelen ügyben azonban teljesen irreleváns – megfelelően alátámasztják az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott egyes iratok, és konkrétabban a Raad van State által tett és a rechtbank által átvett megfellebbezhetetlen ténymegállapítások, amelyek anyagi jogerővel bírnak. E tekintetben elegendő a Sison-ítélet 46–70. pontjára utalni, amely a jelen ítélet lenti 106. pontjában is megismétlésre kerül.

89 Ilyen körülmények között a felperesnek a tények értékelésekor elkövetett – adott esetben nyilvánvaló – hibára alapított kifogását, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

90 Másodsorban a felperes azon kifogásait kell összegyűjtve vizsgálni, amelyek szerint sem a Raad van State 1995. évi ítélete, sem a rechtbank határozata, sem a Sanctieregeling, sem az amerikai határozat nem minősül a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése és a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében vett illetékes hatóságok által hozott határozatnak.

91 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy az OMPI-, a PMOI I-ítéletében és a T-284/08. sz., People's Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ügyben 2008. december 4-én hozott ítéletében (EBHT 2008., II-3487. o., a továbbiakban: PMOI II-ítélet) meghatározta a) a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdése és a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdése alkalmazásának feltételeit; b) az ezzel összefüggésben a Tanácsra háruló bizonyítási terhet; c) a bírósági felülvizsgálat erre vonatkozó terjedelmét.

92 Amint az Elsőfokú Bíróság az OMPI-ítélet 115. és 116. pontjában, a PMOI I-ítélet 130. pontjában és a PMOI II-ítélet 50. pontjában rámutatott, a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése meghatározza, hogy milyen ténybeli és jogi elemek lehetnek a feltételei annak, hogy valamely személlyel, csoporttal vagy szervezettel szemben pénzeszközeinek befagyasztása iránti intézkedés kerüljön alkalmazásra. E rendelkezés szerint a Tanács egyhangúlag és a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4)–(6) bekezdésében megállapított rendelkezéseivel összhangban eljárva megállapítja, felülvizsgálja és módosítja azoknak a személyeknek, csoportoknak és szervezeteknek a listáját, akikre, illetve amelyekre az említett rendelet vonatkozik. A szóban forgó listát tehát a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel összhangban az ügyiratok pontos információi, illetve anyagai alapján kell összeállítani, amelyek arra utalnak, hogy az illetékes hatóság határozatot hozott az érintett személyekkel, csoportokkal és szervezetekkel szemben, függetlenül attól, hogy a határozat komoly és hitelt érdemlő bizonyítékok vagy ténykörülmények alapján terrorcselekmény, vagy ilyen cselekmény elkövetésének kísérlete, abban való részvétel vagy annak elősegítése miatt nyomozás vagy büntetőeljárás megindítására, illetve ilyen bűncselekmények miatt kiszabott ítéletekre vonatkozik-e. „Illetékes hatóság” az igazságügyi hatóság, vagy ha az nem rendelkezik illetékességgel, akkor az e téren illetékességgel rendelkező megfelelő hatóság. Továbbá a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel összhangban a listán szereplő személyek és szervezetek nevét rendszeresen és legalább hathavonként felül kell vizsgálni annak érdekében, hogy biztosítva legyen a listán tartásuk megalapozottsága.

93 Az OMPI-ítélet 117. pontjában, a PMOI I-ítélet 131. pontjában és a PMOI II-ítélet 51. pontjában az Elsőfokú Bíróság ezekből a rendelkezésekből azt a következtetést vonta le, hogy a vonatkozó szabályozás alapján a pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedéshez vezető eljárás két szinten folyik, amiből az egyik nemzeti, a másik közösségi. Az első szakaszban az illetékes nemzeti – főszabály szerint igazságügyi – hatóságnak kell a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdése fogalommeghatározásának megfelelő határozatot meghoznia az érdekelttel szemben. Függetlenül attól, hogy a határozat nyomozás vagy büntetőeljárás megindítására vonatkozik, komoly és hitelt érdemlő bizonyítékokon vagy ténykörülményeken kell alapulnia. A második szakaszban a Tanácsnak egyhangúlag eljárva kell eldöntenie az érdekeltnek a vitatott listára való felvételét, az ügyiratok olyan pontos információi, illetve anyagai alapján, amelyek arra utalnak, hogy az illetékes hatóság ilyen határozatot hozott. Ezt követően a Tanácsnak rendszeresen, legalább hathavonta meg kell győződnie arról, hogy továbbra is indokolt-e az érdekeltnek a vitatott listán tartása. E tekintetben annak ellenőrzése, hogy van-e olyan nemzeti hatósági határozat, amely megfelel az említett fogalommeghatározásnak, úgy tűnik, lényeges előzetes feltétele a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat Tanács általi meghozatalának, míg az e határozathoz kapcsolódó további intézkedések nemzeti szinten történő ellenőrzése elengedhetetlennek tűnik a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozat elfogadásával összefüggésben.

94 Az OMPI-ítélet 123. pontjában, a PMOI I-ítélet 132. pontjában és a PMOI II-ítélet 52. pontjában az Elsőfokú Bíróság másfelől felidézi, hogy az EK 10. cikk alapján a tagállamok és a közösségi intézmények közötti kapcsolatokat a jóhiszemű együttműködés kölcsönös kötelezettsége határozza meg (lásd a Bíróság C-339/00. sz., Írország kontra Bizottság ügyben 2003. október 16-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-11757. o.] 71. és 72. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ez az elv általánosan alkalmazandó, és többek között az EU-Szerződés VI. címe által meghatározott, büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés [szokásos elnevezéssel „bel- és igazságügy" (IB)] keretében szükséges, amely egyébként teljes egészében a tagállamok és az intézmények közötti együttműködésen alapul (a Bíróság C-105/03. sz. Pupino-ügyben 2005. június 16-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-5285. o.] 42. pontja).

95 Az OMPI-ítélet 124. pontjában, a PMOI I-ítélet 133. pontjában és a PMOI II-ítélet 53. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdésének és a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének – amelyek a terrorizmus elleni küzdelem keretében a Tanács és a tagállamok közötti egyfajta külön együttműködést létrehozó rendelkezések – alkalmazása esetén ezen elv a Tanácsra nézve azon kötelezettséggel jár, hogy amennyire lehetséges, bízzon meg az illetékes nemzeti hatóságok értékelésében, főleg ha bíróságról van szó, különösen a határozata alapjául szolgáló „komoly és hitelt érdemlő bizonyítékok vagy ténykörülmények" fennállását illetően.

96 Amint a PMOI I-ítélet 134. pontjában és a PMOI II-ítélet 54. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, a fentiekből az következik, hogy jóllehet a Tanácsra hárul annak bizonyításának terhe, hogy a releváns szabályozásra tekintettel továbbra is jogszerűen indokolt-e valamely személy, csoport vagy szervezet pénzeszközeinek befagyasztása, mégis viszonylag korlátozott a bizonyítási teher tárgya a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó közösségi eljárás szintjén. A pénzeszközök befagyasztására irányuló eredeti határozat esetében a bizonyítási teher lényegében az ügyiratok olyan pontos információi, illetve anyagai meglétére irányul, amelyek arra utalnak, hogy a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése szerinti fogalommeghatározásnak megfelelő nemzeti hatóság az érdekelt vonatkozásában ilyen határozatot hozott. Másfelől a pénzeszközök befagyasztására irányuló későbbi határozat esetében, felülvizsgálatot követően, a bizonyítási teher lényegében arra vonatkozik, hogy az adott ügy valamennyi releváns körülményére és különösen az illetékes nemzeti hatóság említett határozatához kapcsolódó további intézkedésekre tekintettel továbbra is indokolt-e a pénzeszközök befagyasztása.

97 Ami az Elsőfokú Bíróság által végzett felülvizsgálatot illeti, az OMPI-ítélet 159. pontjában, a PMOI I-ítélet 137. pontjában, és a PMOI II-ítélet 55. pontjában az Elsőfokú Bíróság elismerte, hogy a Tanács széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a közös kül- és biztonságpolitika alapján elfogadott közös álláspontnak megfelelően az EK 60., EK 301. és EK 308. cikk alapján gazdasági és pénzügyi szankciós intézkedések meghozatala érdekében figyelembe veendő elemeket illetően. Ez a mérlegelési jogkör különösen azokra a célszerűségi szempontokra vonatkozik, amelyeken az ilyen határozatok alapulnak.

98 Jóllehet az Elsőfokú Bíróság az adott területen széles mérlegelési jogkört ismer el a Tanács számára, ez nem jelenti azonban, hogy nem vizsgálhatja felül azt, hogyan értelmezi a Tanács a releváns adatokat (lásd a PMOI I-ítélet 138. pontját és a PMOI II-ítélet 55. pontját). A közösségi bíróságnak ugyanis nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és következetességét kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy ezek a bizonyítékok tartalmazzák-e az adott helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes releváns adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket. E felülvizsgálat keretében azonban a közösségi bíróság nem helyettesítheti a Tanács célszerűségi értékelését a sajátjával (lásd analógia útján Bíróság C-525/04. P. sz., Spanyolország kontra Lenzing ügyben 2007. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-9947. o.] 57. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

99 A jelen ügyben ezen ítélkezési gyakorlatnak megfelelően mindenekelőtt azt kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozatokat az ügyiratok olyan pontos információi, illetve anyagai alapján hozták-e meg, amelyek arra utalnak, hogy a felperes vonatkozásában a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése szerinti fogalommeghatározásnak megfelelő határozat meghozatalára került sor.

100 E tekintetben a Tanács felpereshez címzett, 2007. április 23-i, 2007. június 29-i és 2008. január 21-i levelének mellékletében található indokolások négy olyan határozatra hivatkoznak, amelyekről előzetesen feltételezhető, hogy azokat a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében vett illetékes hatóságok hozták, azaz: a Raad van State 1995. évi ítélete, a rechtbank határozata, a Sanctieregeling és az amerikai határozat.

101 A Tanács ellenkérelmének 31. pontjában azonban azt állította, hogy bár álláspontja szerint jogosult volna a Sanctieregelinget és az amerikai határozatot is az e rendelkezés értelmében vett illetékes hatóságok által hozott határozatnak tekinteni, amelyre saját határozatát alapozhatta volna, a jelen eljárás céljából azonban ilyen határozatként csak a Raad van State 1995. évi ítéletére és a rechtbank határozatára hivatkozik.

102 A tárgyaláson a Tanács és a Holland Királyság az Elsőfokú Bíróság kérdésére válaszolva kifejezetten megerősítette ezt az állítást, leszögezve, hogy csak a Raad van State 1995. évi ítélete és a rechtbank határozata jelenti a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében vett illetékes hatóságok által hozott, a megtámadott határozatok alapjául szolgáló két határozatot. A Tanács hozzáfűzte, hogy mérlegelési jogkörének gyakorlása során a Sanctieregelinget és az amerikai határozatot nem vette figyelembe a két kérdéses határozatában tett, a felperesnek a CPP-ben és az NPA-ban való folyamatos részvételére vonatkozó megállapításokat alátámasztani hivatott ténybeli elemként.

103 E magyarázatok, amelyek egyébként megegyeznek a Tanács és Hollandia által a T-47/03. sz. ügy keretében már előadottakkal (lásd a Sison-ítélet 211. és 222. pontját), a felperesnek kedvező beismeréssel egyenértékűek, amennyiben a jelen keresettel megtámadott határozatok szövegével nem nyilvánvalóan összeegyeztethetetlenek.

104 Nem bizonyított továbbá, de nem is állították, hogy a megtámadott határozatok egy másik, a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében vett illetékes hatóság által hozott határozat alapján kerültek volna meghozatalra. Különösen nem állították, hogy a felperes a Fülöp-szigeteken nyomozást vagy büntetőeljárást elrendelő határozat, vagy büntetőítélet hatálya alatt áll vagy állt a CPP és az NPA feltételezett terrorista tevékenységével kapcsolatban.

105 Következésképpen a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében és a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében foglalt, a fentiekben bemutatott követelményekre tekintettel az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott határozatok jogszerűségére vonatkozó felülvizsgálatát kizárólag a Raad van State 1995. évi ítéletére és a rechtbank határozatára kell korlátoznia.

106 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy milyen kontextusban került sor a Raad van State 1995. évi ítéletének és a rechtbank határozatának meghozatalára, valamint ezen ítélet és e határozat pontos tartalmára és hatályára, ahogyan azokat az Elsőfokú Bíróság a Sison-ítélet 46–70. pontjában meghatározta:

„46. Az iratokból következik, hogy a felperes, aki Fülöp-szigeteki állampolgár, 1987 óta hollandiai lakóhellyel rendelkezik. Miután a Fülöp-szigeteki kormány 1988. szeptemberében visszavonta útlevelét, kérelmezte emberiességi megfontolásból történő menekültként való elismerését és részére a hollandiai tartózkodási engedély megadását. E kérelmet az igazságügyi államtitkár (a továbbiakban: államtitkár) a Genfi Egyezmény 1. cikkének F. pontja alapján 1990. július 13-án elutasította […]

47 Mivel a államtitkár hallgatólagosan elutasította a felperesnek e határozat felülvizsgálatára irányuló kérelmét, e hallgatólagos elutasító határozat ellen a felperes keresetet nyújtott be a Raad van Statéhoz (Államtanács, Hollandia).

48 1992. december 17-i ítéletével (a továbbiakban: a Raad van State 1992. évi ítélete) a Raad van State megsemmisítette a hallgatólagos elutasító határozatot. E bíróság lényegében úgy vélte, hogy az államtitkár nem jelölte meg jogilag megfelelő módon, hogy a felperesnek tulajdonított mely cselekmények alapján vonta le azt a következtetést, hogy a felperes a Genfi Egyezmény 1. cikke F. pontjának hatálya alá tartozik. Ezzel kapcsolatban a Raad van State hangsúlyozta, hogy az államtitkár által vele közölt bizalmas iratok e tekintetben nem voltak kellően egyértelműek. Mivel az egyértelműségnek ez a hiánya a kérdéses dokumentumok bizalmas jellege miatt a felek kontradiktórius meghallgatásával nem orvosolható, a Raad van State

álláspontja szerint nem lehet az azokban szereplő információkat a felperesre nézve kedvezőtlenül értelmezni, mivel azok nem egyértelműek.

49 Az államtitkár 1993. március 26-i határozatával ismételten elutasította a felperesnek az 1990. július 13-i határozat felülvizsgálatára irányuló kérelmét. Ezen elutasító határozat indokolása elsődlegesen a Genfi Egyezmény 1. cikkének F. pontján másodlagosan pedig a Vreemdelingenwet (a külföldiekre vonatkozó holland törvény) 15. cikkének második bekezdésén alapult, a holland állam alapvető érdekeire, azaz Hollandia, mint szuverén állam integritására és hitelességére, és különösen a többi állammal szembeni felelősségére tekintettel.

50 A felperes keresete alapján a Raad van State 1995. február 21-i ítéletével (a továbbiakban: a Raad van State 1995. évi ítélete) megsemmisítette az államtitkár 1993. március 26-i említett határozatát.

51 Ebben az ítéletben a Raad van State megállapította, hogy az államtitkár határozatát a következő értékelési elemekkel igazolta:

– a Binnenlandse Veiligheidsdienst (Hollandia belbiztonsági szolgálata, a továbbiakban: BVD) 1993. március 3-i levele, amelyből kitűnik egyrészt, hogy a felperes volt a Fülöp-szigeteki kommunista párt (a továbbiakban: CPP) elnöke, másrészt pedig, hogy az NPA, a CPP katonai ága a CPP központi bizottságának, így tehát a felperesnek volt alárendelve.

– a BVD azon megállapításai, melyek szerint egyrészt ténylegesen a felperes irányította az NPA-t, másrészt az NPA – így tehát az érdekelt – volt a Fülöp-szigeteken elkövetett nagyszámú terrorcselekmények felelőse.

52 A Raad van State ilyen terrorcselekményekre az alábbi, az államtitkár által 1993. március 26-i határozatában felsorolt példákat említette meg:

– negyven helyi lakos (többségükben védtelen nők és gyermekek) meggyilkolása Mindanao-szigeten, Digos faluban (Fülöp-szigetek) 1989. június 25-én;

– negyven személy, köztük hat gyermek kivégzése Dipalog faluban (Fülöp-szigetek) 1989 augusztusában;

– négy helyi lakos kivégzése Del Monte faluban (Fülöp-szigetek) 1991. október 16-án.

53 A Raad van State arra is utalt, hogy az államtitkár hivatkozott az 1985-ben a CPP és az NPA soraiban végzett tisztogatásokra, amelyek során becslések szerint e szervezetek nyolcszáz tagját egyszerűen meggyilkolták.

54 Végül a Raad van State rámutatott, hogy az államtitkár szerint a BVD azt is megállapította, hogy a CPP és az NPA világszerte kapcsolatokat tartott fenn terrorista szervezetekkel, valamint hogy fény derült a felperes és e szervezetek képviselői közötti személyes kapcsolatokra is.

55 A Raad van State egy különleges eljárás keretében ekkor betekintett az államtitkár iratanyagának egyes titkos részeibe, valamint megismerte azokat az »operatív elemeket«, amelyeken a BVD által az államtitkárhoz címzett 1993. május 3-i levél alapult (lásd a fenti 51. pontot).

56 Ezt követően a Raad van State a fent említett elemek alapján a következőképpen rendelkezett:

»A [Raad van State], a fent említett elemek alapján kellően hihetőnek tekinti, hogy az [1993. március 26-i] határozat meghozatalakor a [felperes] volt a CPP elnöke és vezetője. A bizonyítékok továbbá igazolják azt a következtetést, mely szerint az NPA a CPP központi bizottságának van alárendelve, valamint azt a következtetést, hogy az [1993. március 26-i] határozat meghozatalakor a [felperes] legalább megkísérelte az NPA Hollandiából történő tényleges irányítását. A [Raad van State] nyilvános források, például az Amnesty International jelentései alapján szintén kellően hihetőnek tekinti, hogy az NPA felelős számos Fülöp-szigeteki terrorcselekményért. A bizonyítékok továbbá ténybeli alapot adnak arra a következtetésre, miszerint a [felperes] legalább megkísérelte a Fülöp-szigeteken az NPA felelőssége körében kifejtett fent említett tevékenységek irányítását. Szintén kitűnik a benyújtott bizonyítékokból, hogy van azt igazoló ténybeli alapja [az államtitkár] azon álláspontjának, miszerint a CPP [és az] NPA világszerte kapcsolatokat tartott fenn terrorista szervezetekkel, valamint, hogy a [felperes] ilyen szervezetek képviselőivel személyes kapcsolatban állt. A kérdéses bizonyítékok azonban nem adnak megfelelő ténybeli alapot annak a megállapításnak az igazolására, miszerint a [felperes] irányította a kérdéses műveleteket, és azokért olyan mértékben felelős, aminek alapján komoly okkal lehetne feltételezni, hogy a [felperes] ténylegesen elkövette [a Genfi Egyezmény 1. cikkének F. pontjában] felsorolt súlyos bűncselekményeket. E tekintetben a [Raad van State] kifejezetten tekintettel volt arra, hogy amint azt a [Raad van State] 1992. december 17-i ítéletében kifejtette, a [Genfi] Egyezmény 1. cikkének F. pontját megszorítóan kell értelmezni.

Ezért a [Raad van State] álláspontja szerint [az államtitkár] a fent említett bizonyítékok alapján nem hagyhatta jóvá, hogy a [felperestől] megtagadják a [Genfi] Egyezmény által nyújtott védelmet.«

57 A Raad van State továbbá megállapította, hogy a felperes megalapozottan félt attól, hogy ha visszaküldik a Fülöp-szigetekre, ott üldözésnek lesz kitéve, és hogy őt ezért a Genfi Egyezmény 1. cikke A. pontjának (2) bekezdése értelmében menekültnek kell tekinteni.

58 A Raad van State ezt követően az államtitkár által annak alátámasztására előadott másodlagos indokolás megalapozottságát vizsgálta meg, hogy a Vreemdelingenwet 15. cikkének második bekezdése alapján közérdekű okok miatt megtagadta a felperes Hollandiába történő befogadásának megengedését.

59 E tekintetben a Raad van State többek között a következőképpen rendelkezett:

»Bár a [Raad van State] elismeri [az államtitkár] által előtérbe helyezett érdek fontosságát, különösen azokra a ténykörülményekre tekintettel, amelyekre a [felperes] és a terroristaszervezetek képviselői közötti személyes kapcsolatok vonatkozásában utalt, ez azonban nem igazolhatja a Vreemdelingenwet 15. cikkének második bekezdésére való hivatkozást, ha nem biztosított a [felperes] befogadása a Fülöp-szigetektől eltérő másik országban. Ezt az a körülmény akadályozza, hogy a [felperes] befogadásának ilyen megtagadását az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 3. cikkébe ütközőnek kell tekinteni.«

60 Ezen ítéletet követően az államtitkár 1996. június 4-i határozatával újra elutasította a felperesnek a 1990. július 13-i határozatának felülvizsgálatára irányuló kérelmét. A felperest Hollandia területének elhagyására kötelezve az államtitkár úgy határozott, hogy a felperest nem utasítják ki a Fülöp-szigetekre mindaddig, amíg alapos okkal feltételezhető, hogy ott a Genfi Egyezmény értelmében vett üldözéstől

vagy az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (EJEE) 3. cikkével összeegyeztethetetlen bánásmódtól kell tartania.

61 1997. szeptember 11-i határozatával […a rechtbank] a felperes által az államtitkár említett, 1996. június 4-i határozatával szemben benyújtott keresetet mint megalapozatlant elutasította.

62 A rechtbank előtti eljárás során a BVD által a felperes hollandiai tevékenységével kapcsolatban folytatott nyomozásra vonatkozó valamennyi dokumentumot, többek között az államtitkár e szolgálatának 1993. március 3-i levelét (a fenti 51. pont), valamint az annak alapját képező operatív elemeket bizalmasan közölték a rechtbankkal. Ezekbe a rechtbank elnöke tekintett be egy különleges eljárás szerint. Az elnök által készített jelentés alapján a rechtbank úgy határozott, hogy jogszerű volt e bizonyítékok felperessel való közlésének korlátozása. Mivel az megadta a törvény által e tekintetben előírt felhatalmazást, a rechtbank mégis figyelembe vette e dokumentumokat a jogvita eldöntése során.

63 A rechtbank ezt követően értékelte, hogy az előtte megtámadott határozat jogi szempontból helybenhagyható-e, amennyiben az megtagadta a felperes menekültként történő befogadását és számára tartózkodási engedély kiadását.

64 A határozatának alapját képező tényeket illetően a rechtbank a Raad van State 1995. évi ítéletére utalt.

65 Ezen ítélet alapján a rechtbank úgy vélte, jogilag bizonyítottnak kell tekinteni, hogy a felperessel szemben nem lehet a Genfi Egyezmény 1. cikkének F. pontját alkalmazni, hogy az megalapozottan tarthatott attól, hogy ezen egyezmény

1. cikkének A. pontja és a Vreemdelingenwet 15. cikke értelmében üldöztetésben lesz része, és hogy az EJEE 3. cikkével ellentétes, hogy a felperest közvetlenül vagy közvetve kiutasítsák származási országába.

66 Ezt követően a rechtbank azt a kérdést vizsgálta, lehetővé tette-e a Raad van State 1995. évi ítélete az államtitkár számára a felperes menekültként való befogadásának megtagadását a Vreemdelingenwet 15. cikkének második bekezdése alapján, amely szerint »a befogadás csak közérdeken alapuló súlyos okok miatt tagadható meg, ha ennek következtében a külföldi személy kénytelen volna azonnal az első bekezdésben szereplő országok egyikébe utazni«, miközben az államtitkárnak nem sikerült biztosítania a felperes befogadását a Fülöp-szigetektől eltérő országban.

67 E tekintetben a rechtbank teljes terjedelmében idézte a Raad van State 1995. évi ítéletének a fenti 59. pontban megismételt megállapításait.

68 Ezt követően a rechtbank állást foglalt a tekintetben, hogy az államtitkár a jelen ügyben jogosan gyakorolta-e attól a szabálytól való eltérési jogát, mely szerint a külföldit általában menekültként be kell fogadni Hollandiában, ha az bizonyítja a Genfi Egyezmény 1. cikke A. pontja szerinti üldözéstől való megalapozott félelmét, valamint azt, hogy nincs másik olyan ország, amely menekültként befogadná, amely körülmények a rechtbank véleménye szerint megfelelnek a jelen ügy körülményeinek. E tekintetben a rechtbank a következőket állapította meg:

»A [r]echtbank úgy véli, nem állítható, hogy [az államtitkár] a [felperes] vonatkozásában nem élt ésszerűen e jogkörével, tekintettel 'a holland állam alapvető érdekére, azaz Hollandia, mint szuverén állam integritására és hitelességére, és különösen a többi állammal szembeni felelősségére', amely érdeket a [Raad van State] is elismerte. A [r]echtbank szintén döntő jelentőségűnek tekinti azokat a tényeket, amelyekre a [Raad van State] ezt az értékelést alapozta. Nem nyert megállapítást, hogy [az államtitkár] [a jelen ügyben szereplő] határozatának meghozatalakor más jelentést kellett volna, hogy tulajdonítson e tényeknek.

A [felperesnek] a Fülöp-szigeteki politikai helyzet megváltozásával és a Fülöp-szigeteki hatóságok valamint a [CPP] között folytatott tárgyalásokban játszott szerepével kapcsolatos észrevételei az egyéb tényeken alapuló fontos indokokra figyelemmel ezen semmit sem változtatnak, amint az a [Raad van State] ítéletéből kitűnik.«

69 A rechtbank ezért, mint megalapozatlant, elutasította a felperes által a Hollandiában menekültként történő befogadásának megtagadása ellen benyújtott keresetet.

70 A rechtbank ugyancsak elutasította, mint megalapozatlant, a felperes által a tartózkodási engedély megadásának vele szembeni megtagadása miatt benyújtott keresetet. Konkrétabban, azon kérdéssel kapcsolatos állásfoglalása során, hogy az államtitkár az érdekek ésszerű mérlegelését követően hozta-e meg határozatát, a rechtbank visszautalt a fenti 68. pontban idézett megállapítására, és hozzátette, hogy az államtitkár joggal tekintette kisebb súlyúnak az e vonatkozásban a felperes által állított érdekeket."

107 Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint tartalmukra, hatályukra és kontextusukra tekintettel sem a Raad van State 1995. évi ítélete, sem a rechtbank határozata nem jelent a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése és a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése értelmében vett illetékes hatóság által hozott határozatot.

108 Egyrészt, ez az ítélet és ez a határozat teljesen nyilvánvalóan semmiképpen nem „ítéli el" a felperest e rendelkezések értelmében.

109 Másrészt, az említett ítélet és határozat ugyanezen rendelkezések értelmében vett „nyomozás vagy büntetőeljárás terrorcselekmény, [stb] miatti megindítását” elrendelő határozatot sem jelent.

110 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy valamely közösségi rendelkezés tartalmának meghatározása során tekintettel kell lenni mind annak megfogalmazására, mind összefüggéseire és céljaira (lásd a Bíróság C-280/04. sz. Jyske Finans ügyben 2005. december 8-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-10683. o.] 34. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

111 A jelen ügyben szereplő rendelkezések megfogalmazására, összefüggéseire és céljaira tekintettel (lásd különösen a 2001/931 közös álláspont indokolásának (1) preambulumbekezdését), valamint a nemzeti hatóságoknak a pénzeszközök befagyasztása iránti, a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében előírt eljárásban betöltött kiemelkedő szerepére tekintettel (lásd a Sison-ítélet 164. pontját és az azt követő pontokat), az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy „nyomozás vagy büntetőeljárás megindítását elrendelő határozat”, – annak érdekében, hogy arra a Tanács érvényesen hivatkozhasson – közvetlenül és elsődlegesen az érdekelt vonatkozásában, a terrorizmus elleni küzdelem céljából, az érdekeltnek a terrorizmusban való részvétele miatti megelőző vagy megtorló jellegű intézkedés meghozatalára irányuló nemzeti eljárás részét kell, hogy képezze. Nem felel meg e követelménynek valamely nemzeti igazságügyi hatóság által hozott olyan határozat, amely mindössze kiegészítőleg és mellékesen tesz említést az érdekelt ilyen tevékenységben való lehetséges érintettségéről, valamely, például polgári jogi jogokra és kötelezettségekre vonatkozó megállapítás keretében.

112 A „nyomozás vagy büntetőeljárás megindítása” fogalmának ilyen megszorító értelmezését támasztják alá többek között a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdésének különböző nyelvi változatai.

113 A jelen ügyben a felperes jogosan hangsúlyozza, hogy a Raad van State és a rechtbank előtti eljárások tárgya egyáltalán nem a terrorcselekményekben való esetleges részvételének megtorlása volt, hanem azok kizárólag azon határozat jogszerűségének felülvizsgálatát érintették, amellyel az igazságügyi államtitkár, elsődlegesen a Genfi Egyezmény 1. cikkének F. pontja, másodlagosan pedig a Vreemdelingenwet

15. cikkének második bekezdése alapján megtagadta vele szemben a menekülti jogállás elismerését és a hollandiai tartózkodási engedély megadását.

114 Noha igaz, hogy a Raad van State és a rechtbank ezen eljárások alkalmával tudomást szerzett Hollandia belbiztonsági szolgálatának (a továbbiakban: BVD) a felperes Fülöp-szigeteken elkövetett egyes terrorista tevékenységekben való állítólagos érintettségére vonatkozó iratanyagáról, e tényekkel kapcsolatosan nem rendelte el nyomozás, még kevésbé büntetőeljárás megindítását a felperessel szemben.

115 Ebből következik, hogy a Raad van State 1995. évi ítélete és a rechtbank határozata nem tekinthető a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése szerinti követelményeknek megfelelő határozatnak, és önmagában nem igazolhatja a felperes pénzeszközeinek befagyasztásáról szóló határozat meghozatalát a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján.

116 Kiemelendő mindenesetre, hogy a Tanács, amikor felülvizsgálatot követően, a 2580/2001 rendelet értelmében a pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedést kíván elfogadni vagy fenntartani valamely terrorcselekmény miatti, „nyomozás vagy büntetőeljárás megindítására" vonatkozó nemzeti határozat alapján, nem vonatkoztathat el e nyomozás vagy büntetőeljárás utólagos alakulásától (ebben az értelemben lásd a PMOI I- és PMOI II-ítéletet). Ennek megfelelően lehetséges, hogy a rendőrségi vagy nemzetbiztonsági nyomozást minden további igazságügyi következmény nélkül zárják le, mivel az nem eredményezett elegendő bizonyítékot, vagy, hogy a bírósági bizonyítási eljárás ugyanezen indokok miatt okafogyottá válik. Ugyanígy a büntetőeljárást megindító határozat meghozatala után megszüntethető az eljárás vagy ez utóbbi a büntetőjogi felelősség alóli felmentéshez is vezethet. Megengedhetetlen volna, hogy a Tanács ne vegye figyelembe ezeket az elemeket, amelyek a helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes releváns adat körébe tartoznak (lásd a fenti 98. pontot). E tekintetben az ettől eltérő határozat meghozatala azzal a következménnyel járna, hogy a Tanács és a tagállamok túlzott hatáskörhöz jutnának arra, hogy bírósági felülvizsgálat nélkül, és az esetlegesen lefolytatott bírósági eljárások kimenetelétől függetlenül befagyasszák valakinek a pénzeszközeit.

117 A jelen ügyben ezért figyelembe kell venni a Raad van State és a rechtbank értékelését a BVD által a nyomozás során gyűjtött bizonyítékok vagy ténykörülmények komolyságára és hitelt érdemlőségére vonatkozóan. Nem egyértelmű nyilvánvalóan, hogy ezek az értékelések a Tanács és Hollandia által jelenleg védett álláspontot támasztják alá. Tény, hogy ezek a bíróságok „kellően hihetőnek", vagy „az államtitkár […] álláspontját alátámasztó ténybeli alapot adónak" tekintették a BVD iratanyagának bizonyos, többek között azon állításokra vonatkozó elemeit, miszerint a felperes „legalább megkísérelte a Fülöp-szigeteken az NPA felelőssége körében kifejtett [terrorista] tevékenységek irányítását", valamint azon „személyes kapcsolatokra" vonatkozó elemeit, amelyeket a felperes terrorista szervezetek képviselőivel világszerte fenntartott. E bíróságok azonban végül úgy vélték, hogy a szóban forgó elemek „nem adtak […] kellő ténybeli alapot azon következtetés igazolására, miszerint a felperes irányította [volna] az NPA Fülöp-szigeteki terrorista műveleteit, és azokért olyan mértékben [lett volna] felelős, aminek alapján komoly okkal feltételezhetőnek lenne tekinthető, hogy a [felperes] ténylegesen elkövette a Genfi Egyezmény 1. cikke F. pontjában említett súlyos bűncselekményeket.". Továbbá, noha a rechtbank jóváhagyta az államtitkár másodlagos álláspontját, amely szerint az a Vreemdelingenwet 15. cikkének második bekezdése alapján közérdekű okok miatt megtagadhatta a felperes menekültként történő hollandiai befogadásának megengedését és részére a tartózkodási engedély megadását, a felperes jogosan hivatkozik arra, hogy e rendelkezés értelmében a „közérdek" fogalma, és még pontosabban, „Hollandia, mint szuverén állam integritása és hitelessége, különösen a többi állammal szembeni felelőssége" aligha felel meg a „terrorizmus" tekintetében a Tanács által a 2001/931 közös álláspontban és a 2580/2001 rendeletben alkalmazott feltételnek.

118 Ráadásul az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy a BVD által gyűjtött információk alapján a holland ügyészség úgy vélte, nincs olyan elem, amely lehetővé tenné, hogy Hollandiában büntetőeljárás keretében vizsgálatot indítsanak a felperes tekintetében.

119 Ez utóbbi e tekintetben az akkori holland külügyminiszternek, J. De Hoop Scheffernek a 2002. augusztus 16-án feltett következő parlamenti kérdésre válaszul adott hivatalos nyilatkozatát idézi: „[f]olytatott-e független nyomozást Hollandia [a Jose Maria Sisonra és a CPP-re illetve az NPA-ra] vonatkozó terrorista gyanúsítással kapcsolatban?

Amennyiben igen, mióta, és milyen módon?" E kérdésre adott válaszul J. De Hoop Scheffer 2002. október 8-án az alábbiakat közölte a holland Parlamenttel (Tweede kamer der Staten-Generaal):

„Hollandia folytatott nyomozást a CPP, az NPA [és] Jose Maria Sison hollandiai tevékenységével kapcsolatban. Ez többek között kiderül a BVD [időközben Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst vagy AIVD (általános információs és biztonsági szolgálat)] 2001. évi jelentéséből. […] Többek között az AIVD által feltárt ténykörülmények alapján, melyek szerint a CPP-t [és az] NPA-t Hollandiából irányítják, a ügyészség felelőssége alatt vizsgálat folyt azzal kapcsolatban, hogy megfelelő információ áll-e rendelkezésre büntetőeljárás keretében végzett vizsgálat indításához. Kiderült, hogy nem ez volt a helyzet.".

120 Így tehát 2002. október 8-án, tehát kevesebb mint három héttel azelőtt, hogy a felperest első alkalommal, 2002. október 28-án felvették a vitatott listára, hivatalos tanúsítást nyert, hogy a holland ügyészség, amelyről a Holland Királyság a tárgyaláson azt állította, hogy független igazságügyi hatóság, úgy vélte, hogy a BVD és az AIVD iratanyaga nem tartalmaz olyan, megfelelően komoly és hitelt érdemlő bizonyítékokat vagy ténykörülményeket, amelyek alapján Hollandiában nyomozás vagy büntetőeljárás lenne indítható a felperes vonatkozásában, a CPP és/vagy az NPA tevékenységében való érintettségével összefüggő terrorcselekmény miatt.

121 Ilyen körülmények között mindenesetre az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a megtámadott határozatok meghozatalakor sem a Raad van State 1995. évi ítélete, sem a rechtbank határozata nem volt úgy tekinthető, mint amelyek megfelelnek a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdése követelményeinek. Ezért azok jogilag nem igazolhatják a kérdéses határozatok ebben az időpontban történő meghozatalát a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján.

122 A fenti megfontolások összessége alapján a felperesnek a tények értékelésekor elkövetett – adott esetben nyilvánvaló – hibára alapított kifogásait, mint megalapozatlanokat, el kell utasítani, helyt adva viszont a Raad van State 1995. évi ítéletét és a rechtbank határozatát illetően elsődleges kifogásának, amely szerint a 2580/2001

rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében és a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében foglalt jogszabályi feltételek nem teljesültek.

123 Tekintettel a fenti 100–105. pontban kifejtettekre, e kifogás megalapozottságának elismerése csak a 2007/445 és 2007/868 határozatnak a felperest érintő részében történő megsemmisítését vonhatja maga után, ennek következtében anélkül, hogy az általa felhozott többi jogalap vizsgálata szükséges volna.

A 2008/343, 2008/583 és 2009/62 határozat, valamint az 501/2009 rendelet megsemmisítése iránti kérelmekről

A felek érvei

124 A 2007/445 és 2007/868 határozat megsemmisítése iránti kérelmének alátámasztása érdekében már előadott jogalapokra és érvekre megfelelően utalva a felperes új érvelést terjeszt elő a 2008/343, 2008/583 és 2009/62 határozat, valamint az 501/2009 rendelet megsemmisítése iránti kérelmének alátámasztására. Ez az érvelés konkrétabban a Tanács által a 2008. február 25-i levélhez csatolt indokolásban hivatkozott új információkra vonatkozik (lásd a fenti 14. pontot).

125 E tekintetben a felperes először is azt állítja, hogy a Tanács nyilvánvalóan tévesen értelmezte, és megtévesztően állította be a rechtbank 2007. szeptember 13-i ítéletét és a hágai fellebbviteli bíróság 2007. október 3-i ítéletét, amelyek egyes Fülöp-szigeteki gyilkosságokra való felbujtás miatt vele szemben Hollandiában 2007. augusztus 28-án büntetőeljárás keretében indított vizsgálathoz kapcsolódnak.

126 Először is ugyanis, e két határozatban, amelyek az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. július 8-án benyújtott irat 4. és 5. mellékletében megtalálhatók, a felperes szerint az érintett bíróságok úgy vélték, hogy semmilyen olyan konkrét ténykörülmény nem utal a felperes szóban forgó tényekben való közvetlen büntetőjogi érintettségére, amely igazolhatná az előzetes letartóztatását. Továbbá, a rechtbank határozatát hatályon kívül helyezte és felváltotta a fellebbviteli bíróság ítélete, így az teljességgel irrelevánssá vált.

127 Másodszor, amint azt a felperes már a 2008/343 határozat meghozatala előtt jelezte a Tanácsnak, a kérdéses vádakat, mint „politikai megfontolásokkal" indokoltakat a Fülöp-szigetek legfelsőbb bírósága 2007. július 2-i ítéletével már érdemben elutasította (a keresetlevél 9. melléklete). Ezért elfogadhatatlan, hogy ugyanazon cselekmények Hollandiában büntetőeljárás keretében végzett vizsgálat tárgyát képezzék.

128 Harmadszor, a Tanács szintén elmulasztotta figyelembe venni a rechter-commissaris (nyomozási bíró) 2007. november 21-i határozatát, amellyel komoly bizonyíték hiányában lezárta a büntetőeljárás keretében végzett előzetes vizsgálatot (az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. július 8-án benyújtott irat 6. melléklete).

129 Másodsorban, a felperes azt állítja, hogy az őt érintő büntetőeljárásban a három holland bírósági szinten hozott, fent hivatkozott határozat, csakúgy, mint a Fülöp-szigetek legfelsőbb bíróságának határozata, nem hivatkozik egyetlen komoly és hitelt érdemlő bizonyítékra vagy ténykörülményre sem bármilyen terrorista tevékenységben való részvételére vonatkozóan, éppen ellenkezőleg. Továbbá a Hollandiában folytatott büntetőeljárás keretében terhére rótt cselekmények a 2001/931 közös álláspont értelmében nem terrorcselekmények.

130 A Tanács ezzel szemben előadja, a rechtbank 2007. szeptember 13-i ítéletében azt állapította meg, hogy számos információ utal arra, hogy a felperes kapcsolatban állt a Fülöp-szigeteki Kommunista Párt központi bizottságával, és annak fegyveres ágával, az NPA-val. E bíróság azt is leszögezte, a bizonyítékok arra utalnak, hogy a felperesnek

továbbra is kiemelkedő szerepe van a Fülöp-szigeteki Kommunista Párt központi bizottsága és az NPA titkos tevékenységében. A fellebbviteli szakaszban a hágai fellebbviteli bíróság 2007. október 3-i ítéletében megállapította, az iratok számos arra utaló információt tartalmaznak, hogy a felperes a száműzetésben töltött évek alatt továbbra is mindvégig kiemelkedő szerepet játszott a Fülöp-szigeteki Kommunista Pártban.

131 A Tanács szerint ez a két határozat közvetlenül alátámasztja saját álláspontját, mely szerint a felperes részt vett terrorcselekményekben, és hogy a felperes vonatkozásában e határozatokat a 2001/931 közös álláspont értelmében vett illetékes hatóságok hozták.

132 A hágai fellebbviteli bíróság azon megállapítása, mely szerint nem nyert bizonyítást, hogy bármilyen közvetlen kapcsolat volna a felperes Fülöp-szigeteki Kommunista Pártban játszott szerepe és a Fülöp-szigeteken elkövetett, a felperessel szembeni vádpontok között szereplő halálos merényletek között, a Tanács szerint nem releváns, mivel nem a felperes e bűncselekményekben való bűnösségét szándékozik alapul venni, hanem a hollandiai száműzetése ellenére a Fülöp-szigeteki Kommunista Pártban betöltött vezető szerepét. Ugyanez vonatkozik a büntetőeljárás keretében indított előzetes vizsgálat lezárására is.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

133 Meg kell állapítani, hogy a rechtbank 2007. szeptember 13-i ítélete és a hágai fellebbviteli bíróság 2007. október 3-i ítélete olyan határozatokat jelentenek, amelyeket a felperessel szemben a Fülöp-szigeteken a CPP belviszályait követően 2003-ban

és 2004-ben elkövetett gyilkosságokban vagy azok kísérleteiben való részvétel, vagy azokra való felbujtás miatt Hollandiában 2007. augusztus 28-án büntetőeljárás keretében indított előzetes vizsgálat során hoztak.

134 Ennek megfelelően nem bizonyított, és nem is állították, hogy az említett emberölések vagy emberölési kísérletek a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (3) bekezdése értelmében a terrorcselekmény minősítés alá tartoznának, még akkor sem, ha azok a felperes terhére róhatók volnának.

135 Azt is meg kell állapítani, hogy a Raad van State 1995. évi ítéletéhez és a rechtbank határozatához hasonlóan a rechtbank 2007. szeptember 13-i ítélete és a hágai fellebbviteli bíróság 2007. október 3-i ítélete nem felel meg a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében előírtaknak.

136 A kérdéses, büntetőeljárás keretében indított előzetes vizsgálat következményeitől függetlenül, és különösen a rechter-commissarisnak komoly bizonyíték hiányában azt lezáró, 2007. november 21-i határozatától függetlenül az említett ítéletek így a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése értelmében semmiképpen sem igazolhatják jogilag érvényesen a megtámadott határozatok és a megtámadott rendelet meghozatalát.

137 Továbbá, amint arra a Tanács beadványaiban hivatkozott, és a tárgyaláson kifejezetten megerősítette, a rechtbank 2007. szeptember 13-i ítéletére és a hágai fellebbviteli bíróság 2007. október 3-i ítéletére a Tanács 2008. február 25-i, április 29-i és július 15-i és 2009. január 27-i levelének mellékleteként csatolt indokolásban nem úgy hivatkozik, mint a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében vett illetékes hatóságok határozataira, hanem mint a felperesnek a CPP-ben és az NPA-ban továbbra is meglévő szerepére vonatkozóan a Raad van State 1995. évi ítéletében és a rechtbank

határozatában tett megállapítások alátámasztására hivatott ténybeli elemekre. Ugyanez a megállapítás vonatkozik a Tanács 2009. június 16-i levelének mellékleteként csatolt indokolásra is.

138 Tekintettel a fent kifejtettekre, a 2007/445 és 2007/868 határozat megsemmisítése iránti második jogalap vizsgálata keretében e megfontolások csak a 2008/343, 2008/583 és 2009/62 határozatnak, valamint az 501/2009 rendeletnek a felperest érintő részében történő megsemmisítését vonhatják maguk után, anélkül hogy az általa hivatkozott többi kifogás vizsgálata szükséges volna.

A költségekről

139 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 1. §-a alapján, a költségekről az eljárást befejező ítéletben vagy végzésben kell határozni.

140 A jelen ügyben a jelen ítélet nem zárja le az eljárást, mivel az EK 235. és EK 288. cikk alapján benyújtott kártérítési kereset tekintetében az eljárás annak kihirdetéséig felfüggesztésre került (lásd a fenti 27. pontot).

141 A költségekről ilyen körülmények között nem szükséges határozni.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, és a 2006/379/EK és a 2006/1008/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. június 28-i 2007/445/EK tanácsi határozatot, a 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, és a 2007/445/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. december 20-i 2007/868/EK tanácsi határozatot, a 2007/868/EK határozat módosításáról szóló, 2008. április 29-i 2008/343/EK tanácsi határozatot, a 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2007/868/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. július 15-i 2008/583/EK tanácsi határozatot, a 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2008/583/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. január 26-i 2009/62/EK tanácsi határozatot, és a 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2009/62/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. június 15-i 501/2009/EK tanácsi rendeletet azok Jose Maria Sisont érintő részében megsemmisíti.

2) Az Elsőfokú Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.

Forwood Šváby Moavero Milanesi

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. szeptember 30-i nyilvános ülésen.

Aláírások